

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΝΤΑ ΒΕΡΩΝΑ

Ο αγαπημένος συγγραφέας των γυναικών. Η έρωτικές κατακτήσεις του ντά Βερώνα. Η μητέρα του και η γιαγιά του. Το πρώτο του μυθιστόρημα. Πώς το παρέσυρε στον έδωτο του. Η καταπληκτική επιτυχία του. Ένας τρεμερός έρωας. Η άρκις και μυστηριώδης Πολωνίδα. Μία τρεμακτική άπεκάλυψις. Η δηλητηριαστρια που αγάπησε και μίσησε τον ντά Βερώνα. Η φυγή του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γκούντο ντά Βερώνια είχε σήμερα ό το αγαπημένο μυθιστοριογράφο των Γαλιών και ιδιαίτερα των Γαλιών. Για να ήθελε διόσος κυκλοφορούν τα έργα του, σάς αναφέρουμε εδώ ός παράδειγμα, ότι το πιο πολυδιαβασμένο βιβλίο του ντ' Άννοίντο, «Τό Πασιό της Ήδονης», κυκλοφόρησε σέ έξι τμήτα εκδόσεις, ενώ τό βιβλίο του ντά Βερώνια «Εκείνη που δέν πρέπει ν' αγαπιέται», κυκλοφόρησε σέ διακόσιες έκδοσεις! Τα μυθιστορήματα του ντά Βερώνια ξεχειλίζουν από ένα άσπυρότερο έρωτικό πάθος και σ' αυτό οφείλεται κυρίως και ή επιτυχία του. Κατόρθωσε έτσι να γίνει και ό προσταγεμένος συγγραφέας του όμοιου φίλου!

Η αλήθεια είναι πως ό Γκούντο ντά Βερώνια γνώρισε πολύ καλά τις γυναίκες. Έμφορος, μέ κάποις άληθικό παράθυρα, πάντοτε κοινωνικέως, θεωρείται ή μάλλον έθεωρείτο ός ένας διάσημος κατακτητής των γυναικών καρδίου. Έχει κάνει και έξακολουθεί να κάνει πολλά ταξίδια σ' όλο τον κόσμο και παντού είχε έρωτικές περιπέτειες, που συνετέλεσαν από να γνοήση βαθιά ή γυναίκα ψυχή.

Έκτός αυτού όμως, και ή πρώτες γυναίκες που γνώρισε ό ντά Βερώνια, ή μητέρα του και ή γιαγιά του, έτυχε να είναι έξαιρετικά όμορφες. Ό ίδιος τό αναφέρει αυτό και τό αποδίδει έντελώς ιδιαίτερη σημασία.

Η γιαγιά του ίδιος ήταν μία γυναίκα έπερόχως όμοια, ύψηλή, άγύρωχη, μία μεγάλη κυρία, μέ όλη τη σημασία της λέξεως. Στή νεανική της ηλικία είχε πολλές έρωτικές κατακτήσεις. Ήταν όμως έπερήσανη και κάποις σκληρή γιά όλους, έκτός από τον πολυαγαπημένο της Γκούντο.

Αυτή έφρόντισε γιά την άνατροφή του και τού άφησε ανεξέλικτη την έπίδοσή της. Στά πρώτα του χρόνια του διάβασε την Βίβλο και τ' άριστοτεργήματα των μεγάλων ποιητών. Όταν όμως ό έργο της μεγάλωσε, έπεθύμησε γιά τον ίδιο διαγύρο. Μία ό νεαρός Γκούντο, ό οποίος είχε άρχίσει να γράφει ήδη, δέν αισθανότανε καμιά κλίση γιά τό διαπαιρηκό στάδιο και, νεώτατος άκόμα, εξέδωσε τό πρώτα του έργο.

Τό μυθιστορήμα του, τό όποιο τόν άνέδειξε σέ πρώτη τάξεως συγγραφέα, φέρει τον τίτλο «Ό έρωτας που ξαναγυρίζεις και ξεδούθη σό 1908, κατά τρόπο άρκετά παράδοξο.

Ό ντά Βερώνια, μόλις τελείωσε τό έργο του αυτό, πήρε μία μέρα τό χειρόγραφο του και τό πήρε σ' έναν εκδοτικό όικο.

—Κύριε, είπε τό διεκθνήτη του, σάς φέρνω ένα μυθιστόρημα. Τό ποιά τό έγραψε, δέν έχει καμιά σημασία. Σάς τό συνιστώ ιδιαίτερός. Είναι πολύ καλό και θα έχει μεγάλη επιτυχία. Άπαντήστε μου αν θα τό εκδόσετε, μέ ένα ναι ή με ένα όχι!

—Μά, κύριε, πρέπει να τό ιδούμε πρώτα..., έταυώισε παραξενεμένος ό εκδότης.

—Περιστό, κύριε, περιτό! τον δέκαφε ό νεός. Θα τό βγάλετε σέ δέκα χιλιάδες αντίτυπα...

—Σέ δέκα χιλιάδες αντίτυπα! φώναξε κατάληκτος ό εκδότης. Μά, ξεέρετε..., ένα βιβλίο άγνωστο συγγραφέως, ποτέ δέν τό βγάλουμε σέ περισσότερες από δύο χιλιάδες αντίτυπα... Τέλος, άφήστε τό χειρόγραφο και θα σάς άπαντήσουμε αύριο...

Ό Γκούντο δέχτηκε. Την επομένη, ή έκδοσι άποφασίστηκε και ό νεαρός συγγραφέας άνέλαβε μονάχος του τη διαφήμιση του βιβλίου. Άρχισε λοιπόν να διατρέχει την πόλι, να περιέρχεται όλα τό κοσμικά κέντρα και να συνιστά σ' όλους ν' αγοράσουν τό βιβλίο του.

Ό ντά Βερώνια μπόρε την εποχή εκείνη να μην ήταν άκόμα γνωστός ός συγγραφέας. Μά ήταν πάρα πολύ γνωστός και συμπαιθής νέος, πλούσιος, κομψός, άληθινός λέων των σαλονιών. Γλεντούσε και διασκεδάσε συνήματα, είχε έρωτικές κατακτήσεις που είχαν κάνει πάταγο και γιά αυτό τό λόγο ή έμφανισή του ήταν ή καλύτερη διαφήμιση που μπόρουσε να γίνει γιά τό βιβλίο του. Έτσι ή δέκα χιλιάδες των αντίτυπων, στις όποιες κυκλοφόρησε τό βιβλίο του, ξεδούθηκαν μέσα σέ μία έβδομάδα μόναχα!

Την εποχή εκείνη, έβλεπαν παντού, στα καλύτερα κέντρα, τον Γκούντο ντά Βερώνια μαζί με μία όμορφή γυναίκα άπαρμιόλου όμορφής. Ό πάθος της γυναίκας αυτής, ένας πείλωτος πάθος, έκινού να καταπαράξει και μία άρκετά άόμοια, ό όποιος την συνόδευε πάντοτε, έκανε άκόμα πιο χιτυπητή και πιο ένδιαφέρουσα την εμφάνισή τους. Μέ τη γυναίκα αυτή σχετίζεται ή καταπληκτικότερη περιπέτεια της ζωής του Γαλιού συγγραφέως, την όποια θα διαγρηθώμε παρακάτω.

Η όμοια φίλη του ντά Βερώνια ήταν μία Πολωνίδα και έφερε μεγάλο άριστοτατικό όνομα. Δέν είχε ποτέν καμιά που βρισόταν στην Γαλία, μά μέσα σέ Ξη μήνες, είχε μάθει τελείως τ' Γαλικιά. Ήταν όμοιοτάτη και είχε καταπληκτική ποιστογραφική εγείρα. Μέ δύο λόγια, ήταν ένα από τά έξαιρετικά έντιμα πλάσματα που φέρνοντο ή τη μεγαλύτερη εύτυχία ή την τραγικότερη διατυχία στον άνθρωπο, μέ τον όποιο θα συνδέθουν.

Ό Γκούντο ντά Βερώνια τή γνώρισε ένα βράδι στην Όττορα. Μά με τις πρώτες τυπικές λέξεις που άντήλλαξαν, τά μάτια του ενός καρφόρταν γοητευμένα έκάνο στα μάτια του άλλου. Ήταν ένα άληθινό κεραυνόβολο αίσθημα, τό όποιο γεννήθηκε έξαφνα ανάμεσα τους!

Σέ λίγο, όταν ή αιλία ύψώθηκε και άρχισε ή δεύτερα πράξι του έρωτου, οι δύο νέοι έβρισαν μόνοι τους στό θεωρηκό και άποτραχτήρησαν στό βάθος. Δέν έννοιωσαν πια κανένα ένδιαφέρον γιά την παράστασι. Έξακολουθούσαν να κινιτάζονταν μέσα στό μάτια και μία ήδονή γοητεία τους είχε κυριεύσει και τους δύο. Συνομιλούσαν κρυφιστά και τά λόγια τους δέν άφύσσαν να μεταφρασόν σέ μία φλογερή έρωτική έξομολόγησι, σέ λόγια λατρείας και πάθους.

Η παράστασις έξακολουθούσε. Μά στό βάθος του θεωρηκού, ένα άλλο δράμα άρχιζε. Ήταν μία στιγμή, τό χείλι του ενός ζήτησαν τά χείλη του άλλου. Τά σώματα τους άγγιξαν και ένα φλογερό, ήδονικό, παρατεταμένο αιλί ένωσε τά σώματα τους!

—Δέν θέλω να ξερω ποιά είσαι, κηθύρισε συνεπαρμένος ό συγγραφέας Δέν θέλω να ξερω ούτε ποιά είναι τό παρελθόν σου. Σ' αγαπάω!...

Μέ ένα δεύτερο αιλί, εκείνη τού έκλεισε τό στόμα. Σηκώθηκαν και έβγαγαν από τό θέατρο. Από την ώρα αυτή δέν έαναχωρήσανταν πια!

Ήταν ένας κομψός, δεκαός, ό όποιος τούς είχε άποσοδέσει τον ένα με τον άλλο. Μέρες και βδομάδες, μήνες διάλογοι πέρασαν σάν σ' όνειρο. Τό πάθος της γυναίκας εκείνης ήταν όλόκληρο μά φλόγα. Μπόρουσε να κινή και να καταστρέφει εύδής έξ άρχής έναν κοινό και μέριο άνδρα. Μά τόν ντά Βερώνια τόν ένπνευ, τόν ένεφύριζε. Κάτω άπ' την έπίδοσή της είχε γράψει τό πρώτο βιβλίο του, που τόν έκανε διάσημο.

Μά ήταν συγχρόνος ένας τρωμακτικός έρωτικός δεσμός ό δικός τους. Μερικές φορές, τά μάτια της γυναίκας εκείνης έπαρναν μία άγρια λάμψη, σάν τά μάτια της τυρωσε... Άλλοτε, ενώ ό Γκούντο την ζωατούσε στην άρχαλιά του, εκείνη έσποδισε σέ λυγμούς άσπυρότητος και την έβρισαν νεκρικές και ύστερικές κρίσεις. Ή σωνές της έπιστολιές τους ήσαν τρωμακτικές...

Σιγά—σιγά, ένα μεγάλο έρώτημα πρόβαλε στη σκέψη του ντά Βερώνια: Ποιά ήταν εκείνη ή γυναίκα; Τόν άγαπούσε πρόματι ή τόν μίσησε, ή τόν άγαπούσε και τόν μίσησε συγχρόνος; Ποιά τρωματό μυστικό έκρυβε ή καρδιά της, ή σκέψη της; Γιατί ή γυναίκα αυτή, λίγος μήνες άφωτ ή γνώρισε, τού παρουσιάζόταν έξαφνα περιβεβλημένη από τό πιο άλλόκοτο μυστήριο!...

Η γυναίκα αυτή κάτι τού έκρυβε. Τά συντάρια των επίπλων της ήσαν πάντοτε κλειδωμένα.

Μία μέρα, ό ντά Βερώνια, μπαίνοντας στό δωμάτιό της, την εδρε να γράφει. Μά μόλις τόν άνιέλφηρε, έστειλε να κλείσει τά χείρη της μέσα σ' ένα από τά μυστηριώδη εκείνα συντάρια.

«Μέ άπάρτα!...»

Αυτή ήταν ή πρώτη σκέψη του Γκούντο. Μά ή αλήθεια ήταν πολύ τραγικότερη από ό,τι φανταζαν.

Μία μέρα, κατά σύμπτωση, ό Γκούντο βρήκε ένα συντάρι της άνοιχτό. Εκείνη έλειπε, είχε βγει περίπατο. Ό συγγραφέας κινήθηκε από περιέργεια και άνοιξε τό συντάρι. Βρήκε εκεί μέσα ένα βιβλίο από σημειώματα. Όλα περιέγχαν συνταγές και οδηγίες γράφωσος τρωμακτικών δηλητηρίων. Ά-

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΒΑΣΑΝΑ ΚΑΙ ΘΗΡΗΟΙ

(Γραμμένα μέσα στο Φρενοκομείο)

Ο περίφημος ποιητής Τορκουάτος Τάσος, ερωτημένος με την αδελφή του 'Ιταλού πρίγκιπα 'Αλφόνσου, την περιώνυμη 'Ελεονώρα, κλεισθήκε εξ αιτίας αυτού του φλογερού του πάθους, μιστρελλός, στο φρενοκομείο. 'Εκεί μέσα, εξάλλως απ' το αίσθημά του, που δεν μπορούσε να έχη άταπότητα, έγραψε τὰ παρακάτω τραγούδια:

Α'.

Πόσα δάκρυα έχωσα, τόν καιρό που ήμουν μέσ' στη φυλακή!...
'Ελαφα, ναι, ἀλλ' όχι μπρός στους δεσμοφύλακες μου...
Τὰ δάκρυά μου κλυθούσανε χρονιά, μέσα στά βάθη της νύχτας...
Δέν ήθελα να τούς δώσω την ευκαιρία να χαρουνε, βλέποντας την άδυναμία μου και τη σκληρή μου άπελπισία...
Τήν ημέρα έβανα ώλοσούδιον τόν άτάραχο, αλλά ή γαλήνη μου κάθε άλλο ήταν, παρά εστία...
'Ανθάνα πάνω σ' ένα σκαμνί και κίτταξα τόν πόρο, όπου ήταν κλεισμένη ή άγαπημένη μου 'Ελεονώρα...
'Ελεονώρα! Είσαι πιο άξιολύτητή από μένα, γιατί, ενώ γνωρίζεις τή δυστυχία μου, δέν μπορείς να κινής τίποτε για χάρι μου...
'Αλλά ήσυχασε, λατρεύετε μου άγγελε! Ο Θεός θα με λησθή τελος...

Είμαι άπελπισμένος!
'Η άηδία, τó ψυχικό αυτό σαράκι, μπηκε μέσα μου χρονιά κι' άσπλαχνα με καταστρέφει...
'Αχ, άν εκείνη γνώριζε τί βασάνα τραβώ...
'Όπως όχι, όχι! 'Ας μη τó μάθι ποτέ... Θα θλιόταν ίσως έπαρβολικά...
'Αλλοίμονο! Θα περάσουν λοιπόν ή θλιβερές μου μέρες δίχως να σέ ξαναδώ, 'Ελεονώρα!
Ποτέ! 'Ω, φοβική λέξη!...
Δυστυχισμένη Τορκουάτε! Πρέπει να βρης τó θάρρος να πεθάνης, αφού σόο είνε γραφτό να μίν ξαναζήγώσης πειά τή θεά που βασίλειει στην καρδιά σου...

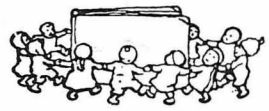
Σέ τί δυστυχία που βρισκόμαι!
Τά γένεια μου και τὰ μαλλιά μου είν' άχτένιαστα, τὰ ρούχα μου τραγτίκανε, ή άκαθαρία με τρυφώζει...
Μά όλα αυτά δέν είνε παρά τó ελάχιστο μέρος της δυστυχίας μου...
'Η μοναξιά, αυτή ή μεγάλη μου έχθρά, ή μοναξιά που τόσο την μισώ, βαραινεί έπάνω στη ζήτηριά των συμφορών μου και κάνει τή ζωή μου άνυπόφορη...
Πρέπει να πεθάνω μιά φορά και πεθάνω χίλιες φορές σέ κάθε δευτερόλεπτο...
'Αχ, άγαπημένη μου! 'Αν μ' έδλεπες, θα κρυφούσουν απ' τή φρίξη...
Μπορεί ακόμα, ποιός ξέρει, και να υή μ' άγαπούσες πειά, άν μ' αντίκριζες έτσι...
'Αλλά πώς πρόφερα να βγάλω από τó στόμα μου αυτή τή βλαστήμια; 'Εσύ να πάνης να μ' αγαπάς!...
Συχώρησε με, ακοιθή μου 'Ελεονώρα...
Συχώρησε έναν δυστυχισμένο που θλιβεται για τόν άποχωρισμό σου, που στενοχωριέται γιατί δέν είνε καλύτερος και που στενάζει γιατί ζή στη φυλακή...

Οι σκληροί! Μου πήρανε ώς και τó δωρο που μου χάρισαν εκείνη! 'Ω θεασείο σημάδι, μόνιμη παρηγοριά της δυστυχίας μου!
'Ω θεας δεσμέ που ένοσες για πάντα την ψυχή και τó νόυ μας!
Οι βάρβαροι, τίποτε δέν μ' άφρησαν δικό μου, τίποτε...
'Αλλά τί λέω; Μου άφρησαν την άδελφότητα και την άπελπισία...

ποτελούσαν μια πλήρη μελέτη μιας τριμερούς δηλητηριαστικής!
Μά ή τρομακτικότερη άποκάλυψη ήταν τó ήμερολόγιό της, τó όποιο βρήκε στο ίδιο σφραγίδι. Διάβασε μερικες σελίδες και ή τοίγρες του ορθώθηκαν από φρίξη. 'Η ώραία Πολωνίδα έμυστηρητότανα εκεί μέσα τὰ αισθηματά της. Και ό Γκούντιον ελδε πως τόν αγαπούσε και τόν μισούσε μαζί, με ένα μίσος ύπερκόμο, τρολλό, έγγληματικό. Σκόπευε να τόν δηλητηριάση!
'Η άποκάλυψη ήταν άναπάντητη. 'Ο συγγραφέας έγραψε τó ίδιο βράδυ, άποροδοποιότα, σ' ένα μαζρινό ταξείδι. 'Εκανε δέ πολλν καιρό να ξεχάση την περιπέτεια του αυτή. 'Όσο για τή μυστηριώδη εκείνη γυναίκα, αυτοκτόνησε άργότερα στο Παρίσι και την έθαψαν στο νεκροταφείο της Βουλώνης.

Ο Τορκουάτος Τάσος

Σ' πρόσβαλα, ό 'Αλιόνσε... Πρόσβαλα την αδελφική και την πριγκιπική σου άξιοπρέπεια...

Μπορούσα όμως να μείνω άνασθήτος στους ήχους της μελίσσης της φωνής που μούλεγε:

— Σ' αγαπώ, Τορκουάτε!
'Ερωτε τότε να μου ξερρώσουν απ' τὰ στήθη την καρδιά και να μου βγάλουνε τὰ μάτια που μεθούσανε κοιτάζοντας τó ορφάνο πρόσωπο της 'Ελεονώρας...
'Αχ, πόσο μου είνε θλιβερό ν' άναπολώ στιγμές της περιώνυμης εὐτυχίας μου!...

Καμιά, καμιά είδησ' δέν έχω απ' τήν άγαπημένη μου...
Δίχως άλλο, θα μ' έχη λησθήσει!
Κι' όμως πεθαίνω, λύνω μέσα στην άτασια αυτή φυλακή, τραβώ τόσα βασάνα γ' αυτή!
'Ω άγαπασία των γενναίων!
Φύγε, ξρωτα, φύγε μακριά από μένα!
Σβίσε, πάθος, που μου διοχνησε την άνάπαισι και γύρισε πίσω, ό περιφάνεια και δοξα, γεννήσε έσείς οι ήλιοι της καρδιάς μου!

'Αλλά τί είπα;
'Ω, έλα, άγάτη μου, έλα, χαρά μου, έλα, μόνι μου εὐτυχία...
'Αλλοίμονο, τί θα γινόμενον, άν δέν άγαπούσα πειά;
Μπορώ ποτέ να λημονήσω τó ειδωλό μου τó λατρευτό;
Μπορώ ποτέ να λημονήσω την εγγενικά κι' άξιαγάτητη 'Ελεονώρα μου;

'Ελεονώρα!... 'Αχ, όνομα θεό, που χύνει βίβλασι ζωής μέσα στις βαθύες πληγές μου!
'Ελεονώρα, 'Ελεονώρα! Ποτέ, μά ποτέ δέν θα πάψω να σε λατρεύω!...

Αυτή τή νύχτα είδα ένα όνειρο...
Μικρασιατική νύχτα, πόσο γρήγορα πέρασε!
Μου φάνηκε πως την ξανάβλεπα, πως την έσφιγγα στην άγκαλιά μου, πως την εζάιδενα σαν τις εὐτυχισμένες εκείνες μέρες!
Μέ άγαπούσε, τó έδλεπα! 'Επαρνε κι' αυτή μέρος στα νεανικά μου παιχνίδια...
'Αχ, Θεέ μου! Μιά μοναχά ώρα ήθελα να ζούσα στην πραγματικότητα αυτό τó όνειρο, κι' έπειτα άς ερχότανε ό θάνατος!...

Τό όνειρο αυτό μου άναστάτισε όλες τις αισθήσεις...
Δέν μπορώ πειά να ζώ έτσι...
'Ελεονώρα, 'Ελεονώρα! Τά ώραία σου μάτια δέν θ' άσφίχουν να κλάψουν άπάνω στον τάφο μου!
Και ποιος τó έξορι άν ή ψυχή σου δέν άφρη άίματος τó πρόσκαρδο της σήνημα για να πετάξω κοντά σ' εκείνον που πεθαίνει τώρα για σένα!...

Παντού διαλαλούνε πως είμαι τρολλός...
'Εγώ τρολλός; 'Εγώ που ή ζωή μου φαντασία ποτέ δέν θα χάση ήμνους;
'Εγώ που θέλω άδιάστα να οίξω μακριά μου την άηδία που ζητά να με καταδίσση; 'Αλλοίμονο! Και τώρα για ποιόν να γράψω;
Διαλαλούνε πως είμαι τρολλός και οι συμπατριώτες μου θα λένε: — 'Ο άτιχος ό Τορκουάτος, που ή ώδές του και τὰ τραγούδια του τόσο μάς έμάγειναν, βρισκεται τώρα στο φρενοκομείο!
'Αχ, Θεέ μου! Σκληροί άνθρωποι, γιατί καταδίζαζετε έτσι τούς όμοίους σας;

'Αλλοίμονο, φλογίζομαι!
Μά ή φλόγα τούτη δέν μοιάζει μ' εκείνη που ερχόταν να μου έμνευση τις ώδές μου.
'Η φλόγα αυτή είνε μεγάλη...
Μέσα όμως σ' αυτή την όλέθρια φλόγα, Τορκουάτε, κρύβεται μιά ήδονή, που δέν θα την ανταλλάξες μ' όλου τού κόσμου τις χάρες!
'Αχ, είνε ή ήδονή της άγάτης!

'Αλλοτε και ελπα κι' έγραφα πολλά για τόν ξρωτα...
'Ότι όμως αισθάνομαι έγώ, είνε μεγαλειότερο από κείνο που μπορούν να αισθανθούν όλες μαζί ή γυναίκες!
'Αλλά όσα ελπα κι' όσα έγραφα, είνε καλύτερα από κείνο που νοιώθω... Λένε πως ή γυναίκες αισθάνονται περισσότερο από μάς τούς άντρες.
'Η άληθινή άγάτη είνε αυτή που αισθάνομαι τώρα.